

To nejsou tři ocásci, ale Blocco Studentesco.

Autor: Silas

Setkání s CasaPound

Přijel jsem do převážně barevné čtvrti a vydal se směrem dolů po ulici. Všiml jsem si několika hlav, které se vykláněly z oken ve třetím patře a dvou členů ochranky, kteří hlídali přední dveře pod obřími písmeny CasaPound namontovanými na čele budovy. Byl jsem pozdraven podáním ruky, což slouží jako obvyklý pozdrav mezi členy organizace.

Sébastien mně přivítal na schodišti a zamířili jsme směrem nahoru do velké zasedací místnosti, kde již postávali italští muži a ženy, kteří mezi sebou energicky rozmlouvali. Všichni vypadali jako svěží, zdraví a otevření lidé. Muži měli krátké sportovní účesy nebo vyholené hlavy, zatímco ženy měly většinou dlouhé vlasy. Každý se zdál být v dobré náladě a vypadalo to, že se i důvěrně znají mezi sebou. Fašistická literatura lemovala okraje políček. Sébastien mně představil asi půl tuctu členů a pak mně vzal do haly vysvětlit ještě pár věcí.

Pro ty, kteří neznají hlavní ústředí CasaPound je třeba zdůraznit, že není určeno jen pro koordinaci aktivismu CasaPound, ale že ve skutečnosti slouží i k ubytování italských rodin, které bojují o přežití a z nějakého důvodu si nemohou dovolit platit za své vlastní bydlení. Budova je obsazena nelegálně, ale CasaPound tak dlouho a tak silně tlačilo na vládu až ji ona i policie prostě nechali na pokoji. Sébastien ukázal na plakát s několika řadami fotografií – To jsou (naši) mučedníci. „Ten byl zastřelen, ten byl bodnut – tito dva byli upáleni zaživa...”

Vzal mně do druhého patra a zastavili jsme se v konferenční místnosti, kde se nacházelo v jednom rohu studio pro rozhlasový pořad a v druhém družně rozmlouvalo několik členek mezi sebou. Mladík, který měl na starosti rozhlasový pořad si mně všiml a vyměnili jsme si římské pozdravy. Poté mně Sébastien vzal do šestého patra, na střechu, s krásným výhledem na barokní náměstí Piazza Venezia osvětlené v dálce. Sébastien mne přijal, jak se sluší a patří, tak by tomu mělo být i u bílých nacionalistů ve Spojených státech.

Sébastien mi řekl a já ho tady budu parafrázovat: „Máme jedno setkání každý den, každý den tiskneme a rozdáváme nové letáky! Na začátku jsme byli tři kluci z reklamní rockové show a podařilo se nám dát lidi dohromady. Teď jsme doslova všude a co jste za tu dobu udělali vy? V Americe se pořád jenom mluví o vikinzích a severských bozích online, protože něčí předek

vkročil před sto lety do Švédska a pak měl údajně tisíce dětí. Kolik lidí zná například historii svého vlastního kraje?”

Jakkoliv krutě to může znít, je třeba si přiznat, že kromě internetového aktivismu, bělošský nacionalismus v Americe nic nenabízí, aktivismus ve Spojených státech potřebuje obrovský impuls vpřed. **To však neznamená, že internetový aktivismus nemá žádný smysl. Zcela jistě změnil spoustu lidí pozitivním způsobem, ale je čas učinit další krok.** Dobrým začátkem by mohlo být doslova oživit bělošské nacionalistické hudební kapely. Nejznámějšími italskými fašistickými hudebními skupinami, které jsou synonymem pro CasaPound jsou ZetaZeroAlfa a Bronson.

Vyrazili jsme se Sébastienem do CasaPound hospody. Jen v Římě CasaPound vlastní celou řadu nemovitostí včetně hospody, kavárny, obchodu s oblečením, knihkupectví, které také prodává oblečení, CD, DVD a videokazety, vícero tělocvičen, uměleckou galerii, tři tetovací salony, stejně tak i restauraci na hlavní ulici u Kolosea. Když jsme dorazili do hospody, tak hlídač pozdravil Sébastiena a otevřel pro nás dveře. Sébastien mně informoval, že tato osoba trénuje mnoho bojovníků z CasaPound pro profesionální soutěže a samozřejmě pro pouliční bitky. Ukázal mi i video na svém telefonu, ve kterém 27 členů CasaPound bojuje s pořádkovou policií během dovozu hordy migrantů autobusy do Říma. Na videu se tito muži statečně drží i poté, co jsou opakovaně bití obušky a štíty. Během jednoho týdne, který jsem strávil v Římě, skončilo několik členů CasaPound za tyto události za mřížemi. Sébastien se posadil vedle mladé ženy a jejího tříletého syna. Chlapec radostně běhal kolem našeho stolu s modelem letadla v ruce. Dvojice, žena a muž obsluhovali mezitím nápoji skupinku mladých lidí, kteří hráli u stolu karty.

Zeptal jsem se Sébastiena, co by dělal, kdyby se najednou ve dveřích objevil gang Afričanů. CasaPound je legální organizací, takže nemůže technicky diskriminovat žádnou (etnickou/rasovou) skupinu. Řekl mi, že občas sem přijde i černoš a zeptá se na skleničku, beze slova mu nalijí do malého plastového pohárku na cestu a čekají, že ve slušnosti odejde. Zdá se, že jsme se vypracovali tak daleko, že především ne-Evropané vědí, že tato hospoda patří nám a tak nás dobrovolně neobtěžují a nesnaží se dostat dovnitř. Podle Sébastiena, který je Francouz, je jediným přistěhovalcem v CasaPound on.

Podle Sébastiena je CasaPound často nepochopeno. Lidé si myslí, že chtějí vyhnat všechny, kdo nejsou Italy. Opak je však pravdou. Na příkladu Kémiho Séby uvedl, že pokud se stanou černoši nacionalisty, kteří nejsou závislí na jejich hostitelských národech, tak se budou skutečně chtít vrátit do Afriky, do zemí svého původu. Kémi Séba evidentně došel k tomuto názoru poté, co našel společnou řeč s bělochy, kteří sdíleli antisionistické názory. Oponoval jsem, že barevní se stali příliš závislími na svých hostitelských zemích, aby se kdy vrátili do zemí svého původu. Sébastien odvětil, že když byl mladší, tak byl svědkem situace, kdy se černoši z Burkiny Faso pokoušeli změnit svůj život k lepšímu. Pomyslel jsem si pro sebe, že pokud by tito černoši dostali šanci, tak by sbalili kufry a odešli do Evropy. Zřejmě zde šlo o výjimku.

Členstvo CasaPound letělo například do Kosova bránit srbské občany proti Američany

podporovaným „povstalcům“ a jejich spojencům, dále jeli i do Jižní Afriky na obranu búrských farmářů proti černochoům. Také hodně spolupracovali s Kareny při hlídání hranic s Myanmarem a Thajskem, kde jsou Karenové ve válce s Myanmarem od roku 1949. Podle Sébastiena jsou Karenové, na rozdíl od sousedních Thajců pozoruhodní, protože dokáží existovat zcela bez drog, alkoholu a prostituce.

Tento přístup CasaPound se zdá být úspěšnou strategií, kdy se vytváří bezpečné životní podmínky pro různé národy v jejich zemích, ze kterých jinak směřují uprchlíci do Itálie. „Jde zde především o to, aby se zabránilo jejich odchodu z jejich země,“ řekl Sébastien. **Začínal jsem chápat, proč má problém s CasaPound jak krajní pravice, tak i krajní levice. A jak může skupina, která si přeje zachovat svou vlastní rasu a zem zároveň pomáhat lidem, kteří si přejí to samé.** Ale kde může taková skupina najít podporu v rámci jedné nebo druhé strany politického spektra? Snad jedině u Mussoliniho fašistů, ale ti byli poraženi ve světové válce. Zeptal jsem se, co by se stalo, kdyby se pokusila Antifa vstoupit do baru. Sébastien mi vysvětlil, že když někdo vstoupí do této hospody a pomlouvá Mussoliniho, tak dostane facku a za úkol vyčistit koupelnu.

Prohlídka

Následující den, jsem se vydal na prohlídku Kolosea. Obří stavební úsilí vedené Mussoliniho fašistickou vládou vydláždilo cestu tam, aby bylo římské fórum bez problému zhlédnutelné z obou stran, spolu s širokými silnicemi mířícími od Kolosea, bez překážek ze strany zchátralé budovy, která tu kdysi stála. Po několika procházkách po vnitřní straně Kolosea, jsem šel prozkoumat okolí. Nakonec jsem se ocitl v restauraci těsně u náměstí Piazza del Popolo. Po několika turistických zastávkách jsem se později vrátil k římskému fóru na noční prohlídku. Je úžasné, že člověk může zaplatit deset euro a doslova si projít ruinami starověkého Říma, zatímco obrázky a videa jsou projektovány na zeď, aby simulovaly, jak to vypadalo v té době.

Druhý den ráno jsem šel na prohlídku **Vatikánských muzeí**. Zjistil jsem však, že zde má mluvit nový rovnostářský marxistický papež František. Což bylo perfektně načasované, protože se zde odehrávalo výročí Druhého vatikánského koncilu a předmětem jeho nechutné tirády bylo „zavádění lepších vztahů“ mezi lidmi nekřesťanské víry – konkrétně židů a muslimů. Žádná zmínka o tom, co by tyto dvě skupiny mohly udělat, pro zlepšení svých vztahů s křesťany se ale nekonala. Také stojí za zmínku že křesťané, co se tam nacházeli, působili doslova dojmem roztleskávaček, když se ve skupinkách natrásali a za zpěvu a dělali vlny. Přes to všechno, bylo náměstí svatého Petra obklopeno stovkami tisíc lidí a obrovskými postranními křídly **nádherného chrámu**. Byl to neuvěřitelný pocit.

Na rozdíl od krásných zážitků, které jsem zažil při prohlížení uměleckých děl v **Galleria degli Uffizi** a **Galleria dell'Accademia** ve Florencii, tak muzea ve Vatikánu byla noční můrou. Bylo zde mnoho lidí na úzkých chodbách a stěží jste se mohli podívat na cokoli. Také jste byli nuceni projít hrozné, zdánlivě nekonečné **muzeum současného umění**, v němž naprostá většina exponátů byl čirý odpad, než jste konečně dosáhli **Sixtinské kaple** a měli možnost se podívat na umělecký génius Michelangela na rozlehlé a nádherné nástropní fresky. Když jsem odcházel z muzea, postávali před ním obyvatelé Třetího světa a pouliční podvodníci, kteří

drželi ve svých rukou pláštěnky a deštníky, bylo jich tolik a byli tak dotěrní, že jste sotva mohli rozeznat ulici přede mnou.

Lo Spirito di Roma

Hospoda CasaPound mě imponovala už dříve, zakrátko poté jsem ale navštívil módní kavárnu, kde visely reklamy na francouzské vína na zdi a z rádie hráli tlumeně The Police. Sébastien a jeho manželka otevřeli tuto **útulnou vinárnu** společně. Jedna dívka seděla na gauči v rohu a četla knihu. Sébastien mi vysvětlil, že právě pracuje na svém „domácím úkolu“, což v praxi znamená, dohánění čtení fašistické literatury, kterou jí přidělili starší členové. Pokud nedodrží toto nařízení a ostatní členové to zjistí, když ji budou zkoušet z probírané literatury, poté co se vrátí zpět do hlavního sídla, tak bude muset jít dolů k zemi a dělat kliky.

Další zastávkou byl Badabing, obchod s oděvy CasaPound. Vypadalo to tam, jako v jednom z populárních obchodů, které můžete najít v New Yorku nebo San Franciscu, ovšem s výjimkou, že všechno oblečení bylo vyrobeno evropskými nacionalistickými skupinami a lidmi, kteří se nepovažují za domýšlivé hipstery a převlékače kabátů.

Sébastien to v obchodě rychle ukončil a šli jsme hned o několik bloků dál ke CasaPound knihkupectví: **La Testa di Ferro**. Na cestě nás uznale pozdravil mladý muž a Sébastien mu odpověděl kývnutím hlavy, když procházel kolem nás. Platí zde obecné pravidlo, že nemůžete jít po ulicích Říma, aniž byste neviděli alespoň jednu osobu patřící ke CasaPound. V La Testa di Ferro, byla spousta knih – zejména týkajících se fašismu nebo přesněji řečeno, národního socialismu. Byly zde videokazety, DVD, velký výběr CD a další oděvy. Dva teenageři – pravděpodobně sedmnácti – nebo osmnácti letí – vstoupili do obchodu a pohled na jejich tvářích byl více než výmluvný. Starší členové CasaPound byly pro ně vzory – o něco usilovali. Dva teenageři se podívali na mně a já jsem přikývl, načež jsme důvěrně natáhli svá předloktí k pozdravu.

Sébastien a já jsme se vrátili do vinárny ve chvíli, kdy dívka, kterou jsem zmiňoval již dříve, dopila, dočetla a začala si balit své věci. Sébastien ji požádal, aby mě doprovodila do restaurace. Odešel pokračovat v práci pro ústředí, zatímco já a mladá dívka jsme se vydali svou cestou. Byla rezervovaná, ale přátelská a i přes mou špatnou italštinu jsme měli příjemný rozhovor, když jsme prošli nedalekým parkem do restaurace. Byla to velká restaurace se stěnami vyzdobenými starožitnostmi a uměním z celé Evropy. Prvně jsem si neuvědomil, že tato dívka, která mně sem doprovodila, zde také pracuje. Poté zmizela v zadní části restaurace a vrátila se již oblečená do restauračního úboru, připravená přijmout moji objednávku. Dal jsem si svíčkovou s rukolou a strouhaným parmazánem. Jídlo bylo fantastické a tak jsem odcházel s plným žaludkem. Když jsem zabočil za roh, uviděl jsem osvětlené Koloseum pod noční oblohou. Po zhruba dvou týdnech cestování po Itálii, tady moje cesta skončila. Další den jsem se probudil ve svém hotelovém pokoji a plánoval svůj odlet, poté jsem ještě přemýšlel o svých cestách po Ligurii, Toskánsku a Laziu.

Budoucnost bělošského nacionalismu ve Spojených státech

Sébastien mi dal jasně najevo, že CasaPound začala pouze s několika málo lidmi. Tedy něčím podobným tomu, co se děje ve Spojených státech dnes. Je zde značně omezený počet rasově uvědomělých bílých lidí ve vaší blízkosti, či jste dokonce jediná rasově uvědomělá bílá osoba vy sám? To ale neznamená, že nemůžete udělat něco pozitivního pro svou rasu. Například na své cestě zpět do hotelu ve Florencii, jsem došel k Ponte Vecchio a začal kráčet přes řeku Arno. Uviděl jsem dvě dívky, které byly obtěžovány nějakým podivným stvořením ze Středního východu. Slyšel jsem, jak tyto dívky opakovaně říkaly „ne“. Přistoupil jsem tedy z druhé strany, upřeně se podíval na toho člověka s opovržením, a ten pak odešel bez jediného slova. Jakmile byl tento muž za mostem, děvčata mi poděkovaly. Odpověděl jsem jim „buona notte“ a bylo to. Samozřejmě, že to nemusí jít vždy tak hladce, ale pokud se běloši nenaučí udělat si respekt, tak se nebudou moci vrátit konečně do svého přirozeného stavu a barevní jim vnutí svou vůli.

Dalším pozoruhodným rysem CasaPound bylo, že jejich aktivismus nebyl oddělen od jejich každodenního života. **Byl to jejich každodenní život.** Vážně pochybuji o akceschopnosti (jakékoli) bílé nacionalistické organizace, která by nechtěla napodobit tento model. Aktivismus by neměl být považován za oddělený aspekt našeho života. Měl by být instinktivním opatřením, jak zabezpečit existenci našich lidí a budoucnost bílých dětí. Měl by to být způsob života, který nevyžaduje mnoho myšlení nebo mluvení – jen čin. To znamená potenciálně se distancovat od těch, co jsou nám nejbliž.

Vzpomínám si, jak mi moje matka jednou řekla napůl žertem, že jsem její „téměř“ dokonalý syn. Zeptal jsem se proč to „téměř“? Bylo to kvůli mým názorům. Vysvětlila mi, že nechtěla, abych se stal jen další statistikou a že „důležitý je dnešek.“ Zeptal jsem se jí, jestli by chtěla oznámit svému budoucímu vnukovi, že je „důležitý jen dnešek,“ když zjistí, že zdědil zemi Třetího světa, v níž je jen nenáviděnou menšinou. S odkazem na sebe a mého otce se zeptala: „Cože? Měli bychom s tím něco udělat?“ Odvětil jsem: „Ano, měli.“

Pokud existuje jediná věc, kterou mně Sébastien naučil a kterou by měli přijmout za svou i bílí nacionalisté v Americe, tak je to to, co mi řekl, když jsme seděli v hospodě: „(Obětovat) něco, neznamená mnoho. Odvaha je dřina.“ Nejsem si jistý, že existuje lepší způsob, jak shrnout lekci, kterou jsem dostal při svém krátkém ponoření se do světa CasaPound. Civilizace nebyly budovány ze strachu. Byly budovány proto, že lidé byli kdysi odvážní riskovat, s cílem vytvořit lepší život pro sebe a své krajany. To znamená, že nestačí říci, že když se systém rozloží, budeme připraveni. Sébastien kritizoval ty, kteří čekají na ten „Den“ a veškerou svou energii obětují čekání na nevyhnutelnou rasovou válku. Trval na tom, že rasově uvědomělí běloši by měli být v neustálém stavu jednání, vždy pracovat na vytváření lepšího místa pro život.

Nestačí být druhý a promeškat prvenství, CasaPound to ví. Stejně jako oni zaměřují svou energii na aktivní činnost, aby žili lépe své vlastní životy, i my musíme udělat totéž v naší zemi. Chceme-li se zachránit před vyhynutím, pak to není otázkou pohodlí – je to otázkou života a smrti.

Článek Silase *Courage is an Exercise: Lessons from CasaPound* vyšel na stránkách Counter

Currents Publishing.